

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **M. D.**
bytem x
zastoupený Mgr. Václavem Voříškem, advokátem
sídlem Pod Kaštany 245/10, 160 00 Praha 6

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**, odbor agend řidičů
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/12, 110 15 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 6. 2020 č. j. x

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí, kterým bylo podle ust. § 92 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), jako opožděné zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy, odboru dopravněsprávních činností (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 22. 10. 2014 č. j. x.
2. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z porušení ust. § 18 odst. 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále také „zákon o silničním provozu“), čímž se dopustil přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bodu 4

zákonu o silničním provozu, za což mu byla uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit správnímu orgánu prvního stupně náhradu nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

3. Žalobce ve své žalobě namítal, že požádal o doručování na e-mail, tuto svou žádost formuloval již při podání odporu, ale správní orgán mu na elektronickou adresu nedoručoval, a proto mu nemohlo být účinně doručováno fikcí. Z uvedeného důvodu tak měl napadené rozhodnutí za nezákonné, neboť rozhodnutí správního orgánu prvního stupně nebylo zástupci žalobce řádně doručeno. Poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále také „NSS“) ze dne 11. 5. 2016 č. j. 2 As 308/2015-38.
4. Další námitkou žalobce vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů svých i osobních údajů právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhl naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci.
5. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě konstatoval, že přezkoumáním spisové dokumentace bylo zjištěno, že napadené rozhodnutí bylo doručeno žalobci dne 3. 11. 2014. Vzhledem ke skutečnosti, že žalobce žádné odvolání nepodal, tak po marném uplynutí lhůty pro podání odvolání, nabylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně právní moci. Dne 3. 7. 2015 bylo podáno odvolání prostřednictvím e-mailové komunikace se zaručeným elektronickým podpisem, toto odvolání však bylo posouzeno jako opožděné. Navrhl, aby soud žalobu zamítl.
6. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s. ř. s.“)], při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.
7. Soud o věci samé rozhodl bez jednání dle ust. § 51 odst. 1 s. ř. s., jelikož žalobce výslovně souhlasil s projednáním věci bez jednání a žalovaný k výzvě soudu ve stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyjádřil svůj nesouhlas s takovým projednáním věci.
8. Ve správním spise se pro daný případ nalézají tyto podstatné dokumenty: odpor ze dne 7. 7. 2014, rozhodnutí správního orgánu prvního stupně č. j. MHMP 1509055/2014/Kou ze dne 22. 10. 2014, doručenky k rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, odvolání žalobce ze dne 3. 7. 2014, žalobou napadené rozhodnutí č. j. 1019/2020-160-SPR/3 ze dne 5. 6. 2020.
9. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 26. 4. 2014 vydal správní orgán prvního stupně příkaz o uložení pokuty č. j. x, proti tomuto příkazu podal za žalobce odpor P. K., nar. x a požádal také správní orgán o doručování písemností na emailovou adresu x. Následně dne 22. 10. 2014 bylo vydáno rozhodnutí č. j. x, které bylo zasláno P. K. jak na adresu trvalého pobytu, tak na adresu pro doručování. Z doručenky, která je součástí správního spisu, je zřejmé, že zásilka odeslaná na adresu pro doručování byla dne 24. 10. 2014 připravena k vyzvednutí a bylo k ní zanecháno poučení, následně byla dne 4. 11. 2014 vložena do schránky. Dne 3. 7. 2015 bylo proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podáno odvolání, toto odvolání však bylo posouzeno jako opožděné.
10. Soud posoudil předmětnou věc následovně:
11. Podle § 19 odst. 1 správního řádu *písemnost doručuje správní orgán, který ji vyhotovil. Správní orgán doručí písemnost prostřednictvím veřejné datové sítě do datové schránky. Nelze-li písemnost takto doručit, může ji doručit správní orgán sám; v zákonem stanovených případech může*

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

písemnost doručit prostřednictvím obecního úřadu, jemu naroveň postaveného správního orgánu nebo prostřednictvím policejního orgánu příslušného podle místa doručení; je-li k řízení příslušný orgán obce, může písemnost doručit prostřednictvím obecní policie.

12. Podle § 19 odst. 3 správního řádu *nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.*
13. Podle § 19 odst. 8 správního řádu *v případě doručování na elektronickou adresu platí, že písemnost je doručena v okamžiku, kdy převzetí doručované písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná (odstavec 9), doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.*
14. Podle § 20 odst. 1 správního řádu *se fyzické osobě písemnost doručuje na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání, nebo při doručování prostřednictvím veřejné datové sítě na její elektronickou adresu; fyzické osobě lze však doručit, kdekoli bude zastížena.*
15. Mezi stranami je sporná účinnost doručení rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Soud nejprve posoudil otázku, zda správní orgán mohl s ohledem na povahu věci (§ 19 odst. 3) přistoupit k doručování prostřednictvím provozovatele poštovních služeb na doručovací adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, tj. k žádosti obecného zmocněnce P. K. nepřihlížet. Následně se zabýval otázkou, zda správní orgán prvního stupně a žalovaný porušili zásadu součinnosti tím, že zmocněnce o tomto postupu nevyrozuměli.
16. Správní řád jako prioritní způsob doručování stanoví doručení do datové schránky (§ 19 odst. 1). Pokud fyzická osoba nemá datovou schránku, pak se jí podle § 20 odst. 1 doručuje písemnost na adresu pro doručování (§ 19 odst. 3), na adresu evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, na kterou jí mají být doručovány písemnosti, na adresu jejího trvalého pobytu, ve věcech podnikání do místa podnikání atd.
17. Podle § 19 odst. 3 správního řádu, *nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, doručuje správní orgán na požádání účastníka řízení na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení.*
18. Podle § 19 odst. 8 správního řádu, *v případě doručování na elektronickou adresu je písemnost doručena v okamžiku, kdy převzetí písemnosti potvrdí adresát zprávou podepsanou jeho uznávaným elektronickým podpisem. Nepotvrdí-li adresát převzetí písemnosti nejpozději následující pracovní den po odeslání zprávy, která se nevrátila jako nedoručitelná, doručí správní orgán písemnost, jako by adresát o doručení na elektronickou adresu nepožádal.*
19. Při doručování na elektronickou adresu podle § 19 odst. 3 správního řádu mohou nastat následující situace. Za prvé, správní orgán se pokusí doručit na elektronickou adresu uvedenou v žádosti. V této souvislosti NSS v rozsudku ze dne 30. 3. 2016, čj. 10 As 5/2016-36, uvedl: „[...] správní orgán je povinen zaslat na požadovanou elektronickou adresu pouze první písemnost v řízení zasílanou adresátovi, resp. první písemnost zasílanou adresátovi od okamžiku, kdy požádal o tento způsob doručování. Pokud účastník převzetí této písemnosti nepotvrdí, je správní orgán oprávněn další písemnosti zasílat rovnou tak, jako by adresát o doručování na

elektronickou adresu vůbec nepožádal.“ Za druhé, správní orgán se rozhodne žádost neakceptovat např. z důvodu, že takový postup vylučuje povaha věci ve smyslu § 19 odst. 3. V takovém případě NSS konstatoval: „[v] souladu se zásadou součinnosti správního orgánu s dotčenými osobami (§ 4 odst. 3 a 4 správního řádu) je správní orgán povinen účastníkovi sdělit, že mu nebude na jím požadovanou adresu doručovat a z jakých důvodů. Pouze takovýto postup bude šetřit procesní práva účastníků a umožní jim uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy.“ [viz rozsudek ze dne 13. 8. 2015, čj. 9 As 60/2015-39]. V nyní projednávané věci se jedná o situaci druhou.

20. Povahou věci ve smyslu § 19 odst. 3 správního řádu lze chápat i to, zda doručování nepředstavuje obstrukční taktiku účastníka řízení, která v konečném důsledku toliko brání plynulosti a rychlosti správního řízení. Je nutné hodnotit všechny okolnosti případu, tedy i to, zda účastník neuplatňuje svá práva svévolně, anebo zda příslušné dobrodiní zákona nezneužívá k jinému než zákonem zamýšlenému účelu. Zneužívání procesních institutů vedoucí k cíleným obstrukcím, které znemožňuje faktické působení práva, nepožívá právní ochrany (srov. rozsudky NSS ze dne 12. 5. 2008, čj. 5 As 44/2007-93, ze dne 22. 12. 2010, čj. 5 Afs 55/2010-92, ze dne 7. 4. 2011, čj. 1 As 100/2010-60, ze dne 20. 5. 2015, čj. 4 As 76/2015-37, atp.).
21. [16] Správní orgán není vždy a za všech okolností povinen vyhovět žádosti účastníka (příp. zmocněnce) o doručování na elektronickou adresu; povinnost postupovat dle § 19 odst. 3 správního řádu není absolutní. Ostatně i NSS v rozsudku ze dne 19. 8. 2015, čj. 3 As 5/2015 (důraz doplněn), připustil: *„Byť to ze samostatného znění tohoto ustanovení není na první pohled zřejmé, lze dovodit, že účastník řízení nemá nárok na to, aby mu správní orgán doručoval písemnosti na elektronickou adresu vždy, kdy o to požádá. § 19 odst. 3 správního řádu totiž vyžaduje, aby tento způsob doručování nevylučoval zákon nebo povaha věci (tento postup je vyloučen zejména tehdy, má-li adresát zřízenou datovou schránku), přičemž takový postup je namísto zejména tehdy, může-li to přispět k urychlení řízení. Dospěje-li tedy správní orgán k závěru, že požadavek účastníka řízení, aby se mu doručovalo právě na tuto (sui generis) adresu pro doručování, nemůže k urychlení řízení přispět (typicky existují-li zjevné indicie o snaze účastníka řízení tímto způsobem celý proces zpomalovat), může (při respektování obecného požadavku rychlosti řízení, vyjádřeného v § 6 odst. 1 správního řádu) doručovat písemnosti tak, jako by adresát o doručování na elektronickou adresu nepožádal, a bude mu doručovat „standardním způsobem“ (v daném případě tedy poštou, na adresu trvalého pobytu zmocněnce).“*
22. Doručování na elektronickou adresu má vést primárně k urychlení řízení. Je nutné odmítnout výklad, v jehož důsledku by toto doručování vedlo k prodlužování řízení a obstruování ze strany účastníků. To by zcela popíralo smysl správního řízení a vedlo k negaci hmotného práva, které má být v daném řízení nalézáno, chráněno a vykonáváno (tj. zákon o silničním provozu a příslušná ustanovení zákona o přestupcích).
23. Nejvyšší správní soud upozornil již dříve na postupy zmocněnce (K.S., který nezřídka vystupuje ve stejných typech řízení jako zmocněnec P. K. – viz např. rozsudek Krajského soudu v Brně, sp. zn. 41A 97/2014, napadený kasační stížností sp. zn. 8 As 73/2016), ve vztahu k doručování na elektronickou adresu: *„[...] obdobně jako ve věcech vedených u zdejšího soudu např. pod sp. zn. 3 As 139/2014, sp. zn. 9 As 162/2014 nebo sp. zn. 9 As 144/2014 (byť se změněnou „procesní taktikou“) představuje popsání využití elektronické adresy pro doručování s využitím diakritických znamének i v tomto případě předem promyšlený procesní postup, který má za cíl komplikovat a protahovat správní řízení, resp. generovat v rámci řízení problémové situace, jež mohou s určitou mírou pravděpodobnosti vést k formálním pochybením správních orgánů, a*

dosáhnout tak v důsledku toho prekluze odpovědnosti za přestupek (srov. např. též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 5. 2015, č. j. 4 As 76/2015 - 37). Takový postup nelze akceptovat a poskytovat mu soudní ochranu.“ [viz rozsudek ze dne 24. 7. 2015, čj. 8 As 55/2015-26 (důraz doplněn), srov. též rozsudek NSS 13. 4. 2016, čj. 10 As 28/2016-26].

24. Nejvyšší správní soud také v rozsudku ze dne 17. 10. 2014, čj. 4 As 171/2014-26, uvedl: *„popsaná procesní strategie, kterou zvolil žalobce v řízení před správními orgány a poté v žalobě v nyní posuzované věci, je zdejšímu soudu známa z jeho úřední činnosti například ve věci vedené pod sp. zn. 3 As 139/2014, sp. zn. 9 As 162/2014 nebo sp. zn. 9 As 144/2014. Jedná se vždy o stejný mechanismus, kdy je účastník správního řízení zastoupen na základě plné moci (...) udělené třetí osobě (...), který požádá o doručování na elektronickou adresu a následně nepotvrdí převzetí takto doručované písemnosti dle § 19 odst. 8 správního řádu, písemnost se proto doručuje na adresu trvalého pobytu tohoto zmocněnce, kde je písemnost doručena fikcí s následným vhozením do domovní schránky a posléze (s odstupem delší doby) účastník správního řízení zmocní další osobu (...) a v žalobě, kterou následně žalobce podává, je zpochybňována (...) správnost doručování zmocněnci (...). Je také pravidlem, že v řízení o žalobě před správními soudy zastupuje žalobce vždy stejný advokát. Jedná se tedy o promyšlenou procesní taktiku, která má za cíl protahovat správní řízení a dosáhnout prekluze odpovědnosti za přestupek.“* (obdobně srov. rozsudky NSS ze dne 17. 10. 2014, čj. 4 As 111/2016-35; ze dne 31. 7. 2015, čj. 8 As 180/2014-45; ze dne 31. 3. 2016, čj. 4 As 269/2015-37; ze dne 31. 3. 2016 čj. 4 As 282/2015-32; ze dne 3. 7. 2014 čj. 9 As 162/2014-31; ze dne 24. 7. 2015, čj. 8 As 55/2015-26; ze dne 12. 3. 2015, čj. 4 As 26/2015-31; ze dne 17. 10. 2014, čj. 4 As 171/2014-26).
25. Povahou věci, která postup dle § 19 odst. 3 správního řádu vylučuje, je také skutečnost, že doručení na elektronickou adresu není z technických důvodů možné. NSS v rozsudku ze dne 24. 7. 2015, čj. 8 As 55/2015-26, uvedl: *„Nejvyššímu správnímu soudu je z jeho úřední činnosti známo (např. věc zde vedená pod sp. zn. 8 As 36/2015), že žalovanému se v obdobné věci jiného účastníka (nicméně zastoupeného v řízení před správním orgánem stejným zmocněncem a v řízení o kasační stížnosti stejným advokátem jako v projednávané věci) taktéž nepodařilo rozhodnutí na uvedenou elektronickou adresu nejen doručit, ale ani vůbec odeslat. Stejně jako ve shora označené věci zde nemá soud s ohledem na podobu správního spisu důvod jakkoliv zpochybňovat závěry žalovaného, podle něhož důvod, pro který nebylo možno zprávu (rozhodnutí) na stěžovatelem uvedenou elektronickou adresu ani odeslat, spočívá v tom, že tato adresa obsahuje diakritická znaménka.“* NSS zde upozornil na riziko doručování na elektronickou adresu s diakritickými znaménky i na připravenost adresáta přijímat písemnosti doručované poštou ve smyslu § 19 odst. 8 a 9 správního řádu (k tomu srov. obdobně i závěry NSS v rozsudku ze dne 15. 9. 2015, čj. 8 As 57/2015-46). V této souvislosti uvedl, že *„[n]elze ostatně nevyjádřit podiv nad tím, že elektronickou adresu obsahující diakritická znaménka zvolila právě osoba vystupující v řízení před správními orgány jako zástupce účastníků, u níž se předpokládá, že jí budou doručovány písemnosti ze strany různých správních orgánů, jejichž úroveň technické vybavenosti a dostupnost moderních technologií či programů může být často zcela odlišná.“*
26. Nejvyšší správní soud se také mnohokrát a v různých souvislostech vyjádřil také k procesním strategiím zmocněnce P. K. a jeho žádosti o zasílání na elektronickou adresu. Na problémy, k nimž pravidelně dochází při doručování tomuto zmocněnci, poukázal NSS např. v rozsudku ze dne 15. 9. 2015, čj. 8 As 57/2015-46: *„kromě rizika nekompatibility elektronické podatelny správních orgánů se systémem IDN je zde také zvýšené riziko špatného přepisu. I v posuzované věci použitá adresa svědčila k dojmu, že se jednalo o písarskou chybu a správně měla být zapsána celá bez diakritiky“,* anebo nepřímou v rozsudku ze dne 23. 11. 2016, čj. 6 As

36/2016-29: „P. K. byl rovněž označen v obou uvedených případech za zmocněnce označeného řidiče, s adresou v cizině, popř. doručovací e-mailovou adresou, na kterou se nepodařilo účinně doručovat.“

27. Žádostí obecného zmocněnce P. K. se NSS zabýval také v rozsudku ze dne 27. 1. 2016, čj. 1 As 104/2015-27, v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně požádal zmocněnec o doručování na e-mailovou adresu. Na straně správního orgánu vznikla pochybnost, zda adresa s diakritickými znaménky je správná, či nikoli. Po marném pokusu o vypravení písemnosti na e-mail (bez diakritiky) přistoupil správní orgán k doručování prostřednictvím provozovatele poštovních služeb. Následně žalobce zpochybnil způsob doručování, s tvrzením, že správní orgán se nepokusil rozhodnutí vypravit na jím požadovaný e-mail (s diakritikou). V této souvislosti NSS uvedl: „*tento omyl byl vyvolán obecným zmocněncem stěžovatelky záměrně, neboť komplikace s doručováním ze strany správních orgánů na jím uvedenou adresu se opakují v celé řadě případů. Volba adresy, kombinující slova "obecný" a "zástupce" ani nemůže mít jiný účel, než právě zkomplikování doručování zvolenému obecnému zmocněnci, z něž pak zastoupené osoby a jejich zástupci těží v řízeních ve správním soudnictví. [...] Bylo všeobecně rozšířeným omylem, že v e-mailové adrese nemohou být použity znaky s diakritickými znaménky (háčky a čárkami). I když správní orgán nedoručil své rozhodnutí na takovou adresu, sdělenou zmocněncem účastníka správního řízení, jde o účinné doručení, jestliže bylo rozhodnutí následně doručeno, byť fikcí, na adresu, kterou si zmocněnec, vystupující v bezpočtu obdobných řízení, určil jako adresu pro doručování v centrální evidenci obyvatel.*“
28. Obdobně i v rozsudku ze dne 15. 9. 2015, čj. 8 As 57/2015-46, NSS uvedl: „*V posuzované věci elektronická podatelna správního orgánu nebyla přizpůsobena k doručování zpráv na elektronické adresy využívající systému IDN, proto se zpráva zasláná na adresu X (předvolání obviněného k ústnímu jednání) vrátila jako nedoručitelná. Městský úřad se domníval, že zápis elektronické adresy snad obsahoval písařskou chybu. [...] I pokud by ale městský úřad postupoval správně podle § 19 odst. 9 správního řádu a pokusil se odeslat nedoručitelnou zprávu ještě jednou na adresu obsahující diakritiku v názvu domény, elektronická podatelna nekompatibilní se systémem IDN by zprávu opět nedoručila a správní orgán by musel tak jako tak přistoupit k doručování prostřednictvím provozovatele poštovních služeb.*“ V této věci žalobce namítal opět neúčinnost doručení fikcí prostřednictvím provozovatele poštovních služeb, neboť správní orgán se nepokusil vypravit rozhodnutí na e-mailovou adresu.
29. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 10 As 4/2016 - 32 ze dne 8. 3. 2017 uvedl, že je mu z rozhodovací činnosti také známo, že MÚ Uherské Hradiště se v minulosti pokoušel doručovat na zmocněncem požadovanou elektronickou adresu. P. K. požádal v souvislosti s jiným (paralelně probíhajícím) správním řízením, v odporu ze dne 30. 6. 2014, o doručování na tutéž elektronickou adresu X (viz sp. zn. 10 As 5/2016). MÚ tuto žádost akceptoval, zmocněnci zaslal dne 9. 7. 2014 předvolání k ústnímu jednání na e-mail; doručení této zprávy zmocněnec nepotvrdil a k ústnímu jednání se nedostavil. Následně správní orgán přistoupil k doručování rozhodnutí poštou - i v této věci, stejně jako v jiných, účastník řízení (před soudy zastoupen Mgr. T.) napadl postup správního orgánu při doručování a opět namítal neúčinnost doručení fikcí, neboť správní orgán nedeslal rozhodnutí I. stupně na jím požadovaný e-mail.
30. V nyní projednávané věci požádal zmocněnec o doručování na elektronickou adresu x. Jeho žádost byla součástí odporu proti příkazu ze dne 7. 7. 2014, který správní orgán prvního stupně obdržel dne 9. 7. 2014. Není sporné, že správní orgán prvního stupně se již nepokoušel

o zaslání rozhodnutí (ani jiné písemnosti) na požadovanou adresu a bez dalšího přistoupil k doručování na adresu zmocněnce uvedenou v evidenci obyvatel.

31. Z rozsáhlé judikatury Nejvyššího správního soudu k této problematice je zřejmé, proč bylo namísto nevyhovět žádosti zmocněnce o zasílání na adresu x. Podle názoru soudu se jedná zejména o skutečnosti, že doručování na tuto elektronickou adresu k urychlení řízení nepřispívá, neboť P. K. nepotvrzuje převzetí písemností doručovaných na tuto adresu. Zdejší soud poukazuje na skutečnost, že doručování na elektronickou adresu má pouze podpůrný význam, nejedná se o plnohodnotný způsob předávání úředních písemností, neboť je na rozdíl od jiných způsobů doručování závislý na součinnosti ze strany adresáta. Tato součinnost ze strany P. K. poskytována není. Komplikace vytvářené zmocněncem v souvislosti s doručováním na adresu x se vyskytují v celé řadě případů; jeho procesní strategie a postupy jsou známy nejen správnímu orgánu prvního stupně a žalovanému z jejich úřední činnosti, ale také Městskému soudu v Praze a Nejvyššímu správnímu soudu, o čemž svědčí aktuální judikatura.
32. Soud považuje za vhodné zohlednit postupy P. K. v jiných řízeních, neboť právě širší kontext jeho jednání může prokázat případné obstrukční či zneužívající praktiky a odlišit tím jakoukoliv jinou (běžnou) žádost účastníka řízení od cílené procesní strategie (k tomu srov. závěry NSS v rozsudku ze dne 18. 3. 2015 č.j. 1 As 16/2015-30). Plynutí času a neustále se zvyšující počet případů výše popsaných „uměle“ vytvářených (a často velmi podobných) procesních situací, jejichž společným jmenovatelem je žádost zmocněnce P. K. o doručování na e-mail x je proto kritériem, které soudy musí zohlednit.
33. Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 10 As 4/2016 - 32 ze dne 8. 3. 2017 konstatoval, že: *„Nejvyšší správní soud s ohledem na analýzu své rozhodovací činnosti nepochybuje o tom, že volba elektronické adresy kombinující obecný (krátce) a zástupce (dlouze) je součástí strategie zmocněnce s cílem uvést správní orgány v omyl. Diakritický znak v adrese domény působí správním orgánům nezřídka obtíže – doručení není vůbec možné, vyžaduje specifické softwarové úpravy spisové služby, příp. vyvolává nejistotu ohledně správnosti adresy. Je také častým jevem, že zmocněnec přijetí písemnosti nepotvrdí. Zasílání na tuto adresu tedy prokazatelně nevede k urychlení řízení. Žádost zmocněnce je toliko jedním z dalších nástrojů k vytváření „umělých“ procesních komplikací a Nejvyšší správní soud nemá důvod domnívat se, že tento cíl je v nyní projednávané věci odlišný. Procesní postupy žalobců a jejich zmocněnce P. K., následné výhrady proti způsobu doručování správních orgánů, i argumenty uvedené v řízeních před krajským soudem (zast. Mgr. Topolem) se v podstatných bodech shodují. [...] S ohledem na výše uvedené NSS konstatuje, že povaha této věci ve smyslu § 19 odst. 3 správního řádu opravňovala správní orgán nepřihlížet k žádosti zmocněnce P. K. o doručování na e-mailovou adresu X. Správní orgán I. stupně a stěžovatel nepochybili, jestliže přistoupili k zasílání písemností na adresu zmocněnce pro doručování uvedenou v evidenci obyvatel, aniž se nejprve pokusili o doručení písemnosti na tento e-mail. Požadavek na opakované pokusy o doručování na tutéž elektronickou adresu X (příp. na adresu bez diakritických znamének) by bylo pouhým formalismem.“*
34. Dále Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku č. j. 10 As 4/2016 - 32 ze dne 8. 3. 2017 uzavřel, že: *„...zbývá posoudit, zda správní orgán I. stupně a stěžovatel porušili zásadu součinnosti tím, že zmocněnce o svém postupu neinformovali, resp. zda dostatečně šetřili práva a oprávněné zájmy účastníka (resp. zmocněnce). Povinnost správního orgánu informovat a poučit dotčené osoby o jejich procesních právech a povinnostech takovým způsobem, aby nebyly v důsledku své neznalosti poškozeny, je obecným požadavkem správního řízení. Požadavek na vyrozumění o neakceptaci žádosti o zasílání na elektronickou adresu není založen na přímé zákonné povinnosti, ale vyplývá*

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

ze zásady součinnosti ve smyslu § 4 správního řádu; pouze takový postup šetří procesní práva účastníků a umožňuje jim uplatňovat jejich práva a oprávněné zájmy. [...] Zásada součinnosti platí jak pro správní orgány, tak i pro účastníky řízení, neboť jen řízení provedené v co nejlepší a nejúčinnější spolupráci může naplnit zákonem předvídaný smysl a účel (viz rozsudek NSS ze dne 26. 3. 2008, čj. 7 Azs 3/2008-64). Obsahem této zásady nejsou tudíž pouze jednostranné povinnosti na straně správních orgánů; její náplní je vzájemná spolupráce účastníků na straně jedné a správních orgánů na straně druhé (srov. rozsudek NSS ze dne 12. 5. 2008, čj. 5 As 44/2007-93). Je nutné zohlednit též povahu úkonu a osobní poměry dotčených osob – shora nastíněné procesní strategie a obstrukce zmocněnce P. K. v jiných řízeních mají proto nemalý vliv na obsah této zásady a z toho vyplývající povinnosti správních orgánů. [...] Za významnou okolnost považuje NSS také skutečnost, že zmocněnec P. K. si je a musel být vědom technických či jiných obtíží, jakož i četných omylů na straně správních orgánů, spojených s doručováním na elektronickou adresu X (viz rozsudky cit. shora). Z těchto důvodů, jakož i v důsledku častého nepotvrzení přijetí písemností zasílaných na tuto adresu, musel být zcela logicky připraven na převzetí těchto (i jiných) písemností současně i na adrese pro doručování uvedené v evidenci obyvatel, příp. na adrese trvalého pobytu. [...] Postup správního orgánu I. stupně a následné posouzení věci stěžovatelem, ani závěry uvedené v tomto rozsudku, nejsou a ani nemohou být pro žalobce a jeho zmocněnce, příp. právního zástupce žalobce, jakkoli překvapivé. Pokud si účastník řízení zvolí za svého zmocněnce osobu v úředních kruzích známou pro využívání výše popsaných praktik, které se opakují v celé řadě případů, pak nezbyvá než konstatovat, že taková volba jde k tíži účastníka řízení. Případné poškození jeho „oprávněných“ zájmů v důsledku obstrukční strategie, postupů a případně i (cílené) pasivity zmocněnce, byť v souvislosti s jinými řízeními (které je však nutné zohlednit), nelze přičítat k tíži správnímu orgánu I. stupně, ani stěžovateli. NSS závěrem uvádí, že správní orgán I. stupně nepochybil, pokud přistoupil k doručování rozhodnutí na adresu zmocněnce evidovanou v informačním systému evidence obyvatel, neboť povaha věci vylučovala doručování podle § 19 odst. 3 správního řádu. Tím, že správní orgány zmocněnce o tomto postupu v daném řízení nevyrozuměly, neporušily zásadu součinnosti ve smyslu § 4 správního řádu, a to zejména s ohledem na okolnosti tohoto i jiných obdobných případů. “Dle Městského soudu v Praze lze výše uvedené závěry plně aplikovat na posuzovaný případ a je tak zřejmé, že správní orgány neporušily v průběhu správního řízení žádné právní předpisy a postupovaly zcela v souladu se zákonem. Zdejší soud tak konstatuje, že rozhodnutí č. j. MHMP 1509055/2014/Kou ze dne 22. 10. 2014 nabylo právní moci dne 3. 11. 2014, kdy bylo fikcí doručeno a žalobcem podané odvolání ze dne 3. 7. 2015 tak bylo podáno opožděně.

35. Žalobcem odkazovaná judikatura není dle Městského soudu v Praze v rozporu se závěry, ke kterým žalovaný a soud dospěli, a proto se jí podrobněji nezabýval.
36. Poslední námitkou žalobce vyjádřil nesouhlas se zveřejňováním osobních údajů svých i osobních údajů právního zástupce na webu Nejvyššího správního soudu a navrhl naprostou anonymizaci rozhodnutí ve věci. K nesouhlasu žalobce a jeho právního zástupce se zveřejňováním jejich osobních údajů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu Městský soud v Praze předně uvádí, že tato otázka nesouvisí s předmětem řízení a zdejšímu soudu nepřísluší se k ní vyjadřovat. Na okraj však Městský soud v Praze odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2019 č. j. 10 As 321/2017-38, ve kterém se uvádí: „V souladu s rozsudkem NSS ze dne 28. 11. 2018, čj. 8 As 64/2018-44, dále k požadavku na anonymizaci rozhodnutí ve věci NSS odkazuje na usnesení NSS ze dne 30. 3. 2017, čj. Nao 118/2017-145. Zveřejňování a anonymizace rozhodnutí tohoto soudu se řídí § 129 a násl. Směrnice č. 3/2017, Kancelářský a spisový řád Nejvyššího správního soudu, účinné od 1. 7. 2017. Podle § 130 odst. 2 při anonymizaci nahradí kancelář v záhlaví rozhodnutí u fyzických osob jména

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

a příjmení iniciálami; ostatní údaje týkající se těchto osob zcela smaže. V odůvodnění nahradí veškeré anonymizaci podléhající údaje u fyzických osob iniciálami, případně jinými vhodnými zkratkami, které znemožní jejich ztotožnění. Z uvedeného plyne, že jméno ani adresa žalobce nejsou v anonymizované verzi rozhodnutí zveřejňovány. Iniciály žalobce nejsou podle NSS v daném případě údajem, podle kterého by bylo možné žalobce identifikovat, a proto není důvodu, aby nebyly zveřejněny. Jak již NSS judikoval (srov. např. rozsudek NSS ze dne 31. 5. 2012, čj. 9 Ans 5/2012-29), jméno a příjmení advokáta jsou na základě zvláštního právního předpisu zapsána ve veřejně přístupném seznamu. Pokud jsou uvedena v souvislosti s jeho působností, pro kterou byla do veřejně přístupného seznamu zapsána (zde v souvislosti s výkonem advokacie a zastupováním klienta před soudem), nejedná se bez dalšího o chráněné údaje, které by bylo nezbytné anonymizovat. Tím spíše takovým údajem není sídlo advokáta, které je již ze své povahy údajem veřejným.“

37. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
38. O náhradě nákladů řízení jeho účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 28. dubna 2022

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.

JUDr. Marcela Rousková
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje: Z. F.